

தமிழர் நேசன்

(தமிழர் கல்விச் சங்கத்துப் பத்திரிகை)

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குத்
கற்றனைத் தூறம் அறிவு—திருக்குறள்.

தோகுதி VII. } ருதிரோத்காரிஸ் ஆனிஸ் { பகுதி 3.

கைத்தொழிற் பள்ளிக்கூடங்கள்

Apprentice Schools.

சுமார் ஐம்பது வருஷங்களாய் ஆராய்ச்சி செய்ததின் பயனாகத் தொழிற் பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்களைக் கொண்டு ஜனங்களுக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்வித்துப் பயன்படக்கூடியவையான சமான்களைத் தயாரிக்கச் செய்வதே அந்த மாணவர்களை நன்கு படிப்பிக்கும் முறை என்று அறிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். வேலைகற்றுத் தேர்ச்சியடையாத மாணவர்களுக்கு நற்பண்டங்களைக் கொடுத்து அவைகளில் வேலை செய்யப்பண்ணி, பிறர் விலை கொடுத்து வாங்கக்கூடிய சாமான்களாகச் செய்விக்க முயலுவது கடினமே. வேலையில் தேர்ச்சி யுறுதவர் வேலை செய்வதால் பண்டங்களுக்கு நாசம் உண்டாகும்; வேலை செய்து தயாரித்த சாமான்களும் விலை கொடுத்து வாங்கும்படியான சிறந்த வேலைப்பாடின்றி இருக்கக்கூடும்; சில சாமான்கள் கேடுற்று

பயனற்றவையாய்விடும். ஆயினும் போலிவேலைகளை கற்பித்து படிப்படியாக பாடங்களை ஏற்படுத்தி ஆயுதங்களை உபயோகப் படுத்தக்கற்பதற்கு மட்டும் வேண்டிய விதமாகப் பயனற்ற சாமான்களை செய்யச்சொல்வதால் எவ்விதமான நஷ்டமும் உண்டாகாது என்றாலும் மாணவர்களுக்கு உலகத்தில் பிரயோஜனப்படக்கூடிய வேலைகளைக் கற்பதிலுள்ள ஊக்கமும் உற்சாகமும் இவ்விதப்பயனற்ற செய்கைகளில் இராது; ஆகையால் அவர்கள் படிப்பும் ஏனைய புள்ளிககூடப் படிப்பைப் போலவே, உலகவாழ்க்கையில் பயனற்றதாக முடியும் வியாபாரத்திற்குரிய சாமான்களைத் தயாரிப்பதிலும் சிலவேலைகள் அதிகுலபமானவையாகவும் படிப்படியாக பழகிப் செய்யக் கூடியவேலைகள் சிலவுமாய் இருக்குமாதலால் பயனற்ற போலி வேலைகளில் மாணவர்களை ஏவுவதைவிட நிஜமான வேலைகளையே செய்யப்பழக்குவது மேல் என்பது தொழிற்பள்ளிக்கூடங்களை நடத்திவந்த அதிகாரிகளின் அனுபவம்.

உதாரணமாக, கல்கத்தாவுக்கு வடக்கே சுமார் ஐந்து மைல் தூரத்திலுள்ள பாராநாகூ என்கிற ஊரிவிற்கும் கைத் தொழிற்பள்ளிககூடத்தை எடுத்ததுக் கொள்வோம்.

இந்த பள்ளிக்கூடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு சுமார் 18 வருஷங்களாகின்றன 30, 40 பிள்ளைகள் இதில் வேலை கற்கிறார்கள். இவர்கள் பித்தளைப் பூட்டுகள், திருகாணிகள், தாழ்பபாகுகள், வெங்குல சாமான்கள் பித்தளையில் விசித்திர வேலைகள். முதலிய பலவித வேலைகளில் பழக்கப்படுகிறார்கள். பத்துப்பத்து பையன்களை மேற்பாத்தது அவர்களுக்கு வேலை செய்யும் வழியைக் காட்டிக்கொடுத்து வேலை வாங்குவதற்கு தோச்சி பெற்ற தொழிலாளி ஒருவனை நியமித்திருக்கிறார்கள். இந்த மாணவர்களை பயன்படக்கூடாத வேலை யொன்றிலுள் பழக்குவதில்லை, வேலைகெட்டால் சாமான்களை வீணாக எறிந்து

விடும்படி நேரிடுமாயின் வியாபாரத்திற்கு யோக்கியமான சாமான்களைத் தயாரிக்கச் செய்வதுதான் பையன்களை ஊக்கத்துடன் மனம் செலுத்தி உழைக்கச்செய்யும் என்று பையன்களுக்கு உத்சாகம் உண்டாவதற்காக அவரவர்கள் செய்த வேலைக்குத்தகுந்தவாறு கூலியும் கொடுத்து உதவுகிறார்கள். ஒரு பித்தளைப் பூட்டுச்செய்தால் வெளியில் கூலி எட்டு அணுக்கொடுப்பார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம் அதற்கு வேண்டிய பித்தளையையும் கருவிகளையும் ஒருபையனிடம் கொடுத்து அவனுக்கு பூட்டுச்செய்யும் வழியையும் காண்பித்து பூட்டு செய்தானபின் வேலை சரியாக இருந்தால் அதற்குள்ள கூலி எட்டு அணுவை அவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த வேலை நல்ல தொழிலாளியால் ஒரு நாளில் செய்து முடிக்கக்கூடியதாயிருக்க இந்த பள்ளிக் கூடத்தில் கற்கும் மாணவா அதை மூன்று நாளில் செய்து முடித்தால் அவனுக்கு நாட்கூலி குறைவாகின்றது இவ்விதம் வேலைக்குத்தக்கபடி கூலி குறைநது கூடுவதால் உலகத்தில் பிறருடன் போட்டியாக வேலைசெய்து கூலி சம்பாதித்துப் பிழைப்பதற்கு வேண்டிய மனோதாரியத்தில் ஆரம்பமுதல பழகுகிறான். வேலையில் சிரத்தையும் சுறுசுறுப்பும் உண்டாகின்றது. இப்படிக்கல்லாமல் இவர்கள் செய்யும் வேலைக்குத் தகாத கூலி அதிகம் கொடுத்துப்பழக்கினால் பள்ளிக் கூடத்தை விட்டுச்சென்ற பின்பும் விசேஷ ஆதரிப்பை எதிர்பாத்து ஏமாறுவார்கள் ; நாம் எங்கு சென்றாலும் வேலை செய்து பிழைக்கலாம் என்ற தாரியமும் அவர்களுக்கு உண்டாகாது.

இந்தப் பள்ளிக் கூடத்திற்கு சர்க்கார் கொடுக்கும் (Grant) பொருளுதவி சொல்பமே, இங்கு உபயோகிக்கப் படும் இயந்திரங்களில் பல கலகததா வியாபாரிகள் இனாமாக

அளித்தவை இதை நடத்திவருபவர் வரும் கோஷாப்பெண்டிர் மிஷன் அதிகாரிகள். அவர்கள் பணம் இதில் செலவிடப்படுவ தில்லை. இந்தப் பள்ளிக்கூடம் சுய வருமானத்தினின்றே நடத்தப்படுகிறது.

மேற் சொன்ன மிஷன் அதிகாரிகள் கைம்பெண் களுக்குக் கைத்தொழில் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று பாரா நாகூரில் நடத்தி வந்தார்கள். அங்கு அடைந்த நிஸ்தரணி என்ற வங்காள விதவையின் மகன் அமிர்தன் என்பவனே இந்த தொழிற சாலையை ஸ்தாபித்தவன். அவன் பாலியத்தில் கல்கத்தா பள்ளிக்கூடத்தில் சில வருஷங்கள் வாசித்தபின் மேல் படிப்புக்கு உதவுவாரின்றி சர்க்கார் துப்பாக்கி சாலையில் கம்மான் (Engraver) வேலையில் அமர்ந்தான் அங்கே விடா முயற்சியாலும் நல்லுழைப்பாலும் மேன் மேலும் உயர்ந்த பதவியை யடைந்தான் அவன் ஒரு நாள் பாரா நாகூருக்குச் சென்றபோது அங்கே மிஷன் பள்ளிக் கூடத்தை நடத்தி வந்த உபாத்தியாயினி சிறு பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது கைத்தொழில் சற்று உன்னால் சொல்லிக்கொடுக்க முடியுமா? என்று கேட்க “ஆகட்டும்” என்று ஒப்புக்கொண் டான் அமிர்தன்.

தான் நடத்தும் கைத்தொழிற் பள்ளிக்கூடம் பிறர் உதவியை எதிரா பாராமல் சுய வருமானத்தினின்றே நடத்தப் பட வேண்டும் என்று முயன்றான் அமிர்தன் ஆரம்பத்தில் இயந்திரங்கள் சில வாங்குவதற்காக கொஞ்சம் ரூபாய் மட்டும் மிஷனிலிருந்து கடனாக வாங்கிக் கொண்டான், வெளியில் தனக்கு மாதம் ரூ 50, 60 கிடைக்கக் கூடியதா யிருக்க அதைவிட்டு தன் செலவிற்காக மாதம் ரூ 10-மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அந்த பள்ளிக்கூடத்திற்காக தன் ஆயுள் முழுவதும் விடாமுயற்சியுடனும் தெய்வ நம்பிக்கையுடனும் உழைத்து வந்தான்.

இப்பொழுது ஒரு வருஷத்தில் சுமார் 35000 ரூபாய் வரவு செலவாகிறது. பையன்களுக்கு அவரவர் வேலைக்குத் தகுந்தபடி மாதம் ரூ 20-முதல் ரூ 100-வரையில் கொடுக்கப் படுகிறது. பள்ளிக்கூடத்துக்கடைசி குமாஸ்தாவின் சம்பளம் பள்ளிக்கூடத்து மாணவர்களுக்கு இரவில் எழுதப் படிக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கு சம்பளம், சாயங்காலத்தில் பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுக்கும் உபாத்தியாயருக்கு சம்பளம் இவை கொடுத்தானபின் சிறுவர்களுக்கு இனாமாகத் துணிகளும் உணவுகளும் உதவுவதற்கும் தேவையான புதிய ஆயுதங்கள் வாங்குவதற்கும் பழைய ஆயுதங்களை சீராக்குவதற்கும் வேண்டிய பணமும் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்து மாணவர்களின் கைத்தொழிலால் வரும் இலாபத்தினின்று கிடைக்கின்றது.

இவ்விதம் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று வங்காளத்தில் பாரீட் ஸ்ரீர் (Faridpur) இருக்கிறது அங்கே தச்சு வேலை கறபிக்கப்படுகிறது. அங்கேயும் மாணவர்களுக்கு வேலைப் பழக்கம் மட்டு மல்ல, பழகும்போதே சம்பாதிக்கக்கூடிய வேலைகளில் பழகி சம்பாதிக்கவும் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பையனும் தனக்குக் கிடைக்கும் கூலியிலிருந்து சாப்பாடு துணி முதலியவற்றிற்கு செலவிடுகிறான் மிகுந்ததை பள்ளிக்கூட “பாங்கி” யிலே போட்டு பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வேளிச் செல்லும்போது தனக்கு வேண்டிய தச்சு ஆயுதங்களை வாங்கிக் கொள்ளுகிறான்

ஒரு தொழிலாளியிடம் சிற்றூளாக அமர்ந்து, அவனிடம் வேலைகளை யெல்லாம் செய்து தனக்கு ஊக்கத்தோடு வேலை கற்பிப்பாரின்றி சிறுகச்சிறுக அவகாசம் ஏற்பட்ட போது வேலைகளில் பழகி நொந்து கைத்தொழில் கற்பதற்கு நீமமவர் பின் வாங்குவது சைகஜமே. அப்படிக்கின்றி வேலையில்

தேர்ந்த ஒருவனுக்கு சம்பளம் கொடுத்து அவனிடம் பத்து பன்னிரண்டு பையன்களைப்பழகவிட்டு அவனைக்கொண்டு அப்பையன்களுக்குத் தரம் தரமாகவும் படிபடியாகவும் வியாபார முறையில் பயன் படக் கூடியதான நிஜ வேலைகளைச் செய்து முடிக்கக் கற்பித்து, அப்படிச் செய்யப்பட்ட வேலைகளுக்குத் தகுந்தவாறு வெளியில் கிடைக்கக்கூடிய விகிதம் அந்த மாணவர்களுக்குக் கூலி கொடுத்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி; போட்டி மிகுந்த இவ்வுலக வாழ்க்கையில் சுதந்தரராய் வேலை செய்து பிழைக்கத் தைரியம் கொண்டவர்களாக்கும் இவ்விதப் பள்ளிக்கூடங்கள் அநேகம் நாடெங்கும் ஸ்தாபிக்கப் படவேண்டும்

ம ணீ ன் னு ணி. The Earth-worm.

காலஞ் சேன்ற பீரோபஸர் P சுந்தரம்பிள்ளை M. A.
இயற்றிய மனோன் மணீயம் என்னும் நாடகத்தி லிருந்து
எடுக்கப்பட்டது.

ஓகோ! நாங்கூழ்ப் புழுவே யுனபா
டோவாப் பாடே உணாவேன்! உணர்வேன்
உழைப்போ ருழைப்பி லுழுவோரோ தொழின் மிகும்
உழுவோர்க் கெல்லாம் விழுமிய வேந்தரீ.
எம்மண் னுயினு நன்மண் னுக்குவை.
விடுதலை யிதற்கா, எடுத்தவுன் யாக்கை.
உழுதுழு துண்டுமண் மெழுகினு நேரிய
விழுமிய சேராய் வேதித் துருட்டி
வெளிக்கொணாந்தும், புகழ் வேண்டா போல
வொளிக்குவை யுண்டுழி வாயுமோரு ருண்டையால்!
இப்பற் பயிற்சீ யிங்ஙன முழாயே
‘லெப்படி யுண்டாம்’ எண்ணு தானகுகுங்
குறும்புசெய் யெறும்புந் கோடி கோடியாம்
புழுக்களும் பூச்சியும்; பிழைக்குமா நென்னை?
ஒழுக்கமும் பொறையு முனைப்போ வியார்க்குள?
விழுப்புசுழ் வேண்டலை. அறிவோம். ஏனிது?
துதிக்கலம். உன் ரொழினடத்துதி ஆ. ஆ
எங்கு மிங்ஙனே யிணையிலா விற்பும்
பங்க மிலன்புந் தங்குதல் திருந்தக
கர்ணர் பேணும் வாணு ளென்றே!

டான் க்விக்ஸாட்டின்

விசித்ரா நுபவங்கள்.

The Adventures of Don Quixote.

சேன்னைக் கிறிஸ்தவன் கலாசாலையில் ஆசிரியாயிருக்கும்
ஸ்ரீமான் R ரங்காசாரியார், M. A., L T., ஆங்கிலக்
கதையின்று தோகுத்து எழுதியது.

(ii) டான் க்விக்ஸாட் பட்டம் பெற்றது.

அன்று முழுதும் டான் க்விக்ஸாட் சவாரிசெய்து
மலை குறுகலும் ஒரு சத்திரத்தை யடைந்தான் அவன்
கடும்பிரயாணத்தால் சோவடைந்தான். பசியால் மிகவும்
வாடினான். குதிரையும் களைததுப் போய் விட்டது. சத்திர
வாயிலில் இரண்டு ஸ்திரீகள் நின்று கொண்டிருந்தனர் பக்
கத்தில் சில கூலிக்காரர் காத்திருந்தனர். ஸேலில் நகர்
நோக்கிப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்த அம்மாத ரிரு
வரும் இரவில் அந்தச் சத்திரத்தில் தங்கிப் போகவேண்டிய
தாயிற்று.

அச்சத்திரத்தைக் கண்டதும் க்விக்ஸாட் அதனை
யொருகோட்டை யென்று மதித்தான். அக்கோட்டை
வெள்ளிச் சிகரங்களினறும் கண்ணைப் பறிக்கும்படி வீசிய
காந்தியுடன் பிரகாசிக்கும் நான்கு கோபுரங்களோடும் இழு
வைப் பாலத்துடன் கூடிய ஆழ்ந்த அகழிநூற் சூழப்பட்டு
மற்றைய அரண்களோடும் விளங்குவதாக அவன் நினைத்துக்
கொண்டான். அக்காலத்து வழக்கப்படி பெரிய வீரனான
தன்வரவை யறிவிக்க குறளனொருவன் கோட்டைத் தளங்

களின் மீதிருந்து பூரிசைக் முழங்குவானென்று டான் க்விக்ஸாட் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தான்.

அச்சமயத்தில் பன்றி மேய்ப்போ நொருவன் வயற்கண் மேய்ந்து கொண்டிருந்த விலங்குகளை ஒன்று கூட்ட வெண்ணித் தன்னிடமிருந்த குழலையெடுத்து ஊதினான் அவ்வொலி கேட்டதும் க்விக்ஸாட் மணம் பூரித்துக் குதிரையை வாயிலுட் செலுத்தினான். இதனைக் கண்ட பெண் மணிகள் பயந்து அவ்விடம் விட்டு ஓடமுயன்றனர். க்விக்ஸாட் மிகவும் மரியாதையுடனும் வணக்கத்துடனும் அவர்களை நோக்கி “சீமாட்டிகளே, ஏன் நீங்கள் என்னைக் கண்டு ஓட்டம் பிடிக்க வேண்டும்? நான் உங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் இழைக்க மாட்டேன் வீரர்கள் கவனிக்கவேண்டிய நியமங்களை நீங்கள் அறியீர்களோ? ஒருவருக்கும் காரணமின்றி கேடிழைக்கலாகாது சிறப்பாக ஸ்திரீகளிடத்தில் மிகவும் மரியாதையாக நடந்து கொள்வது முறைமை. உயர்குடியிற் பிறந்து அந்தஸ்துடைய வராகக் காணப்படும் உங்களிடத்தில் நான் கௌரவமாக நடந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினான். இதைக் கேட்ட மாதர்கள் தம்முடல் குலுங்குகைத்தனர். க்விக்ஸாட் அதற்குப் பொருமல் வெகுண்டவன்போல், “ஸ்திரீகள் வினயமும் பெருந்தன்மையும் வாய்ந்திருந்தலன்றோ அழகு! காரணமின்றி நகைத்தல் பெரும் பேதைமையாகும். ஆயினும் இங்ஙனங் கூறி உங்களுக்குக் கோபம் மூட்டுவது என் கருத்தன்று. என்கருத்து உங்களைப்போன்ற சீமாட்டிகளுக்குத் தகுந்த பணிசெய்து பெருமையடைய வேண்டுமென்பதே” என்று மொழிந்தான்.

இம்மொழியைக்கேட்டு அம்மாதர் முன்னிலும் அதிகமாகச்சிரித்தார்கள், க்விக்ஸாட்டின் கோபமும் அதிகரித்தது. அச்சமயத்தில் நல்லவேளையாய் சத்திரக்காரனும் வெளியேவர்

தான். வந்தவன் க்விக்கஸாட்டைக் குதிரையை விட்டிறக்கித் தன்னிடமுள்ளதை மனமார வுண்டுசெல்லும்படி வேண்டியுபசரித்தான். சத்திரத்தைக் கோட்டையென்று கருதியது போலவே க்விக்கஸாட் சத்திரக்காரனைக் கோட்டைக் கவானர் (காவலன்) என்றெண்ணி அவனது அடக்கத்தையும், பெருந்தகைமையையும் நோக்கிவியந்து, 'காவலரே, உலகத்தில் நான் மேன்மையாக மதிப்பது போரககலங்களே; யுத்தகளமே எனக்கு அமைதியளிக்கும் பேரமளியாம்" என்று கூறினான்.

பின்னர் தன் அற்புத தூரகத்தைச் சரியாய்க் கவனிக்கும்படி க்விக்கஸாட் அச்சத்திரக்காரனை வேண்டினான். சத்திரத்திற்குள் துழைந்ததும் இரண்டு ஸ்திரீகளின் உதவியால்தான் அணிந்திருந்த கவசத்தைக் களைந்தான். ஆயினும் தளைச்சீராவை மட்டும் எடுக்கமுடியவில்லை; ஏனெனில் அது நாடாவினால் இறுகக்கட்டப்பட்டிருந்தது. முடிகளும் சிக்கிக்கிடந்தமையால் அப்பிணிபபைர் கத்தியால் அறுத்து தலைக் கவசத்தை அப்புறப்படுத்த க்விக்கஸாட் விரும்பவில்லை ஆகையால் அதைக் களையாமலே சத்திரக்காரனும் பெண்களும் கொண்டு பரிமாறிய வுணவை யருந்தினான்.

உண்டி முடிந்ததும் க்விக்கஸாட் சத்திரக்காரனை லாயத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் அவன் முன்னிலையில் முழந்தாளிட்டிப்பணிந்து" "தாங்கள் எனமீது தயைபுரிந்து எனக்கு வீரனெனப்பட்டம் சூட்டுவதாக வாக்களித்தாலன்றி நான் இவ்விடம் விட்டுப் பெயரமாட்டேன்; நாளைக்குவேண்டுமானால் அச்சடங்கை முடிக்கலாம், இன்றிரவு முழுதும் விழித்திருந்து என் கவசங்களைத் தகுந்த விடத்தில் வைத்துப் பாதுகாப்பேன்" என்று உரைத்தான். இவ்வுரை நகைப்பிழ்கிடந்தந்ததெனினும் சத்திரக்காரனும் வினோதப்பிரியனாக

பால் அப்படியே செய்வதாக வாக்களித்து முற்றத்திலேயே கவசங்களைவைத்துப் பாதுகாக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான். செல்விற்குப் போதுமான பணமுண்டாவென்று வினவ க்விக்ஸாட் தன்கையில் ஒரு செப்புக்காசுகூட கிடையாதென்று கூறினான். பணமும் தூயவாடையு மில்லாதவன் வீரனாக நென்றறிந்து க்விக்ஸாட் இனிமேல் அவ்விஷயமாய்த்தகுநத கவனம் வைப்பதாக வாக்களித்தான். பின் முற்றத்தில் ஒரு புறம்புவைக்கப்பட்டிருந்த தொட்டியொன்றில் தன் கவசத் தைவைத்து அதன் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். அப்போது பணியாளனொருவன் கோவேறு கழுதைக்குத் தண்ணீரகாட்டுவதற்காக அங்கு வந்து தொட்டியில் நீருண்டாவென்று நோக்குவதற்காகத் தொட்டியின் மீதுருந்த சுவ சத்தை யெடுக்க முயன்றான்.

உடனே க்விக்ஸாட், “வீரனே, பதட்டம் வேண்டாம். உலகில் ஆயுதமெடுத்த வீரர்களுள் முதன்மையானவன் நான் என்பதறியாமலே இக்காரியம்செய்யத் துணிந்தீர். ஜாக் கிரதை. என் கவசத்தை நீர் தீண்டல் தகுதியன்று. மீறி நடந்தால் இவ்வாளுக்கிரையாக வேண்டிவரும் என்றான்.” பணியாளனோ இம்மொழியைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. கவசத்தை யெடுத்துத் தூரே எறிந்து விட்டான். உடனே க்விக்ஸாட் தன் காதலியின் பெயரால் ஆணையிட்டு பெரிய வீரன்போல் தன் ஈட்டியால் அவ்வேலைகாரனை ஒருபக்கமாக இடித்துத் தள்ளித் தன் கவசத்தை முன்போலவே தொட்டியில்வைத்து ஒன்றுமே நடவாததுபோல் இப்படியும் அப்படியும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்

இன்னுஞ் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வேறொருவேலைக் காரன் அவ்விடம் வந்து கீழேமோதுண்டு விழுந்து கிடந்த ஆசாமியைக் கவனியாமலே தொட்டியில் வைக்கப்பட்டிருந்த

கவசத்தை எடுக்க யெத்தனித்தான். உடனே க்விக்ஸர்ட் கடுஞ்சினங்கொண்டு அம்மனிதனையும் தன் ஆயுதத்தால் தாக்கினான். நோய்க்காற்றாது அரற்றிய அச்சேவகனின் குரல் கேட்டு சத்திரக்காரனும் உள்ளேயிருந்தோரும் அவ்விடம் ஓடிவந்தனா. வந்தது கற்களைவாரி அவன்மீது வீசியெறிந்தனர். க்விக்ஸர்ட் தன் ஊக்கத்தைக் கைவிடாமல் கேடயத்தால் அடிபடாமல் தன்னைக்காத்துக்கொண்டான். தன்னையெதிர்த்தவர்களை துரோகிகளென்றும் பாதகரென்றும் ஏசிக் கோட்டைக்காவலன் வீரனாகிய தன்னைத்தகுந்தபடி உபசரியாது அவமதித்ததற்காக அச்சத்திரக்காரனையும் தூஷித்தான் க்விக்ஸர்ட்டின் தைர்யத்தைக் கண்டு சத்திரக்காரனும் அவனை மெச்சிக் கொண்டாடியதுமன்றி அங்குள்ளவர்களைச் சும்மா நிற்கும்படி ஏவிச் சண்டையை அவ்வளவோடு நிறுத்தினான்.

ஸ்வாமி தயானந்த சரஸ்வதி. Swami Dayanand Saraswati

ஸ்ரீமான் T. R. ராஜகோபால ஐயர் எழுதியது.
(தொடர்ச்சி)

அவ்விக்கிரஹங்களுக்குள் ஜகதீசனுடைய பராக்கிரமும் மாஶிமையும் தங்கியிருக்கின்றன, என விடையளிகக, இவருடைய மனம் சமாதானமடையாது; மேன்மேலும் அதைப்பற்றியே விசாரிக்கத் தொடங்கினார். சின்னூட்ட சென்றபின், இவருடன் மிக்க அன்புடன் பழகிய சகோதரியும், இவரைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்த மாமனும் இறக்கவே, இவ்வலக வாழ்க்கையின் மீது இவருக்கு வெறுப்புத் தோன்றி, கானகத்திற்குச் சென்று யோகாப்பியாசத்தினால் உண்மையை யறியவேண்டுமென அவாவி வெளிப்புறப்பட்டார். தக்க குருவை நாடி நாடுகள் தோறும் அலைந்து வர, கடைசியில், தன்னுடைய 36-ம் வயதில், மெய்ஞ்ஞானியான ஸ்வாமி விரைஜனந்தரை இவர் சரணமடைந்து உபதேசிக்கப்பெற்றார். “பாரத்யுத்தத்திற்கு முன் இந்தியா தேசம் உச்சதசை யுற்றுப் பிரகாசித்தது. அதற்குப் பின்தான், மெய்ஞ்ஞானத்தைப் புகட்டக்கூடிய வேதங்களையும்—இதர மெய்த்தத்வ நூற்களையும் — கொள்கைகளையும் துறந்து, பொருட் செல்வம்-புகழ்-தற்சிந்தனைகளையே நிரம்பப்பெற்றவர்களால் எழுதப்பட்ட போலித்தத்வப் புத்தகங்களையும் • பொய்யும் இழுக்கும் பூரித்துள்ள வியாக்கியானங்களையும் பின்பற்றிய நாள் முதற்கொண்டு நமது இந்தியா கெட்டழிந்தது நாட்டாருடங்களுக்குட்டாத ஜகத்காரணனை சிலாவித

கிரஹங்கள் மூலமாகத் தொழுதல் தவறு. நான்கு வருணங்களைத் தவிர வேறில்லை. இவ்வருணங்களும் குணம்-கர்மம்-சுவபாவங்களுக்கேற்ப வகுக்கப்பட்டுள்,” என்பன வாதிகளை அக்குருவினிடமிருந்து நமது தயானந்தர் கேட்டறிந்தார். சாதாய புத்தியமும், ஞான வளப்பமும், சமீநோக்கமும், போதனை சக்தியும், அஞ்சாமைபும் பூரணமாகப் பெற்றுள்ள நமது தயானந்தரையே அக்குரு தன்னுடைய பல சிஷ்யர்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து, ஆசீர்வதித்து, மேற்கூறியவைகளைத் இந்தியர்க்கு போதித்து அவர்களை திருத்தி உபகரிக்குமாறு வெளியனுப்பினார்.

“ஆரிய சமாஜம்” ஒவ்வொருவனுடைய வாணலின் பலன் அவனுடைய சொற்செயற்களின் வாயிலாக இப்புவியின்மீது நின்று நிலவுகின்றது. சரீரம் அழிவதானாலும், ஆன்மா நித்தியமானது. ஜீவனுடைய தோற்றம், மின்னலைப் போல, கூணப்பொழுதில் மறைவதாயினும், அது முடிவுறுவதில்லை மின்னலினின்று இடியும் மழையும், இவைகளினின்று பல்வேறு பொருள்களும் உண்டாவனபோல் ஜீவான்மாவானது இப்புவியில் தோன்றி, ஓர் தேசத்தைப் போர்த்து, இவ்வுலக வாழ்க்கையை நடாத்திவருகையில், அது சிந்தித்த எண்ணங்கள்- சொல்லிய மொழிகள்-செய்த தொழிற்செய்து எழுதிய இலக்கியங்கள் யாவும் நாட்டுநாள் ஒங்கி வளர்ந்து பரவுகின்றன இவ்வாறே, நமது தயானந்தர் பலநூற்கள் வரைந்து, உபதேசங்கள் செய்ததுடன், இந்தியர்கள் எப்பொழுதும் மறக்கக் கூடாவண்ணம் “ஆரிய சமாஜம்” என்ற ஓர் சங்கமும் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்.

இந்தியாவின் எல்லா பாகங்களிலும் வேததாமங்களை வியாபிக்கச் செய்து, விக்கிர ஹாராதனையும்-உபயோகமற்ற சடங்குகளையும் கண்டித்து ஒழித்து, சிறுவா- சிறுமியர்

களுக்கு வேண்டிய பள்ளிகளை எழுப்புவித்து அநாதாச்ரமங்களையும் தர்மசத்திரங்களையும் கட்டுவித்து, புத்தகசாலைகளை ஏற்படுத்தி, அலுவலகத்தை முறித்துத் தள்ளி, விவேகம் பரவுமாறு தினவாத்தமானப பத்திரிகைகளையும் அறிவு நூற்களையும் பிரசுரித்து உதவுவதாகும்மேற் சொல்லிய சமாஜம். இன்னமும், சிறுவயதிலேயே விதவையான பெண்களை முறைபிறழாதபடிப பரிபாலித்தும், “மிலேச்சர்-சண்டாளர்-பறையா” என அவமதித்து மிதிக்கப்பட்டிவரும் பேதைகளுக்கும் கல்விகற்பித்து உயாத்தியும் இருருதுவருவதே இரத சமாஜத்தின் நோக்கம் 1875-ம் ஆண்டில், முதலில் பம்பாயிலும், பின், 1877-ம் வருடத்தில் லாகூரிலும் இது ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

“சத்தியார்த்த பிரகாசம்.” 1875-ம் வருடத்தில், ராஜா ஜெயகிருஷ்ண தாஸரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி “சத்தியாதத பிரகாசம் என்ற ஓர் நீதிநூலை இவர் எழுதி வெளிப்படுத்தினார். இந்நூலில், மனிதனுடைய நியமங்களைப் பற்றி மிக்க சலிஸ்தரமாக அறிவித்திருக்கிறார். மதம்-தத்வம்-ஸ்வதாமம் மோக்ஷ தர்மம்-ராஜதர்மம் முதலானவைகள், யாவரும் எளிதில் தெளிவாக அறியக்கூடிய நடையில், எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலின் பாயிரத்தில், பிறா மனத்தைப் புண்படுத்தல் தன்கருததல்லவெனவும், பாமர-பண்டித சர்வஜனங்களும் மெய்பொய்-கிரமம் அக்கிரமமாதியவைகளின வித்தியாசங்களையும் குணதிசயங்களையும் திடமாக அறிந்து, மறத்தை விலக்கி அறத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகி உய்யவேண்டு மென்பதே உன்னுடைய அந்தரங்க எண்ணமெனவும், கலைஞர்-மொளட்டியூர் அனைவரும் துரபிப்பிராயம் - பிடிவாதங்களுக்குட்பட்டு உண்மையறியாது சீர்கெடுவதால், அவைகளின் தீமைகளைப் பிரகாசிக்கப்படுத்தி, நூய்மையும் - நேர்மையும் - வாய்மையும்

பொருந்திய விஷயங்களைத் தெரிவித்தலே தன்னுடைய உள்ள விருப்பமெனவும் காட்டி யிருக்கின்றார்.

ஒப்புமையற்றுத் தன்னர் தனிமையாய், மனோவாக்குகளுக் கெட்டாததாய், அணுவுக்கும் அணுவாய், மகத்துக்கும் மகத்தாய், ஞானம் நிறைந்ததாய், அருட்சாகரமாய் விளங்கும் பரம்பொருள் ஒன்றே. அதையே ஒவ்வொருவனும் தன் மனத்துள் தியானித்து வரவேண்டும். பிரகிருதிபைத் தொழுபவா அஞ்ஞானவிருள் சூழப்பெற்றவர். அப் பிரகிருதியின் தோற்றங்களான பூமி - ஆகாயம் - மரஞ்செடி ஆறு - விசுகிரஹங்களைப் பூஜிப்பவர் அவர்க்குக் கடையரானவா. பரம்பொருள் நாமரூபங்களுக்குட்பட்டதும் படுவதுமல்ல நம்முடைய நான்கு வேதங்களிலும் உள்ளவைகளையே நாம் அறிந்த அநுஷ்டிக்க வேண்டும் ஒவ்வொருவரும் அவ்வவர்க்கான கடமைகளைத் தெள்ளிதின் அறிந்து, வைராக்கியத்துடன் பற்றித் தொடர்ந்து சுறுசுறுப்புடன் உழைத்தலே பிரார்த்தனை என்பது; இதுவே ஜயத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் மூலாதாரமாவது. அறித்தியமானவைகளில் நித்திய வஸ்துவையும், மாறுபடுபவைகளில் சலன்மில்லாது ஒரு படிக்காக இருப்பதையும் அறிதலே ஞானம். பிறப்பிறப்புக்களின் வசப்படாதலே மோக்ஷம்-முக்தி - சுதந்தரம் .என்பது அறநெறி பிசகாதவரும், சதாகாலமும் கடவுள்பால் மன ஹிருதயங்களைச் செலுத்திப் பரோபகாரிகளாக விளங்குபவருமே மோக்ஷத்திற்கும் சுதந்தரத்திற்கும் உரித்தானவர்கள். மிதமீறிய ஆசையும், முற்றத்துறவும் இன்பததிற்கும் பிறாநலததிற்கும் சகாயமானவையல்ல. முரட்டுக் குதிரைகளை எவ்வாறு புத்தியுள்ள சாரதி அடக்கி ரதத்தை செலுத்துகின்றானோ, அவ்வாறே ஒவ்வொருவனும் ஐம்புலன்களையும் திருத்தி யடக்கி, மன ஹிருதயங்களைக் கல்வியினாலும் நல்லோர் கூட்டுறவினாலும் உயர்த்த வேண்டும். சிந்தனை-சொற்செயற்களில் தூய்மையும் வாய்மையும் நிரம்பியவனா. யிருக்கவேண்டும்.

(தொடரும்)

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—பூம்புகாரில் அரமனைப் பூந்தோட்டம்.

காலம்:—பிற்பகல்

அரங்கநிலை:— உதய தூதர் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான் ;

பணியாள் வருகிறான்.

உதயதூதர்:—வந்து விட்டாளோ?

பணியாள்:— வரவில்லை இன்னும்.

உதய:—அந்த மூலதான் வரும் வழி ; அங்கு நீ
காத்திருந்து, இங்கு கடிப அழைத்து வா
வேற்றாள் அறிய வேண்டாம்.

பணியாள்:— சித்தம்.

[பணியாள் போகிறான்]

உதய:— (தனிமொழி)

கன்னிக் காதல் ஓர் கணிக்கமேல் தாழ்ந்தது !
என்ன புதுமை இதுதான் ! ஒரு கால்,—
இல்லை, இருமுறை என்னலாம்,—என் உளம்
மெல்லியாக் கண்டு விழைந்துளது இதன் முன் :
அவ்விரு சமயமும், அரசு இயற்கு ஒவ்வாச்
செவ்வி அறிந்த கணமே திருந்தி,
மலரா முகை என, முதிராப பிஞ்சு என,
அடங்கி அறிந்தது காதல்; அது போல்
தொடங்கியது அன்று இது, தொலைவதும் அன்றால்.
கண்கள் கலந்தது ஒருகணமே ; அதில
பெண்கள் வாடினள் பெரிய என் மனமெலாம்
இருபொழுது ஆயிலது எனினும், இவ் இடைதான்,
அரிதினில், ஊழியின் அசைந்து கழிதரும்
உண்ணேன், உறங்கேன், ஒன்றே நினைவு ;
கண்ணீர் காட்சியும் கவின் ஒரு படிவமே !

நெடுநாள் பழகிப் பிரிந்தது ஓர் நேயக்
கடுமையின் அன்றோ கவிந்தது என் உள்ளம்!
[பணியாள் திரும்பி வருகிறான்.]
வந்து விட்டாளா ?

பணியாள்:— இல்லை ; மற்று, அவள்
சொந்தப் பாட்டியாம், வந்து நிற்கிறாள்
உதய:—பாட்டியா ? சரிதான் ; வரச் சொல், பார்ப்போம்.
[பணியாள் போகிறான்.]

(தனிமொழி)

நாட்டினை ஆளும் நாபதி மகன் யான்,
அரசுக்கு உரியவன், அறியாதவனும் இல்;
வரைவில் பொதுமகள் அவள் ; மற்று, இதுதான்,— .
[சித்திராபதி வந்து வணக்கி நிற்கிறாள்.]

ஆர் நீ ?

சித்திராபதி:— அடியாள் ஆடற் கணிகை ;
பேர் சித்திராபதி.

உதய:— பிறறை இரவினில்
அரங்கேறியவள் ?

சித்தி:— அடியாள் பேர்த்தியே.

உதய:—அவள் ஏன் வந்திலள் ?

சித்தி:— அறியாப பிள்ளை ;—

உதய:—அரங்கேறினளே ?

சித்தி:— ஆம அது மெய்தான் ;
அவள் தாய் மாதவி அரங்கேறியபொழுது,
அன்றே மாலையும் விறறேன் ; அவள்போல
இவளும் பெரியவளே ;—

உதய:— பின் ஏன் நீ

இன்று இங்கு உன்னுடன் இட்டு வந்திலை ?

சித்தி:—சமூகத்து ஆக்கினை கிட்டிய சமயம்,—

உதய:—என்ன ? ஏன் திகைக்கிறாய் ?

சித்தி:— எப்படிச் சொல்வேன் ?

எட்டி குமரர் 'ஏழாயிரம் பொன்

கட்டித் தருகிறேன்' என்று கட்டாயமாய்ச்

செய்தி அனுப்பினார்; சின்னவள் இணங்கிலள்;
மதனைக் கண்டபின் மற்று விரும்புமோ ?

உதய:— ஆயின் அவட்கும் என் மேல்,—

சித்தி:— அமோகம்;
மாய்கிரூள் மயலால்.

உதய:— பின்னை ஏன் வந்திலள் ?

சித்தி:— அவள் பிதா, என் மகள் மாதவி அன்பன்,
பெருங்குடிக் கோவலன் செட்டி; பிறறையாண்டு,
அரும்பொருள் அனைத்தையும் அவலமாக்கி, என்
ஏழைக் குடியையும் பாழாக்கியபின்,
கோழையன், பெண்டொடும் கூடல் ஏகினான்,
விலை மகள் எனினும், குலமகள் போல
வருந்தி நோற்றிருந்தாள் என் மகள் மாதவி;—
என்வயிற்று இயல்பு அது, என் குடி மரபு;—
திருவிழாப் பார்க்க இரவு நான் சென்றேன்;
கோவலன் மதுரையில் கொலையுண்டான் என
எவரோ வந்து என் வீட்டில் இசைத்திட,
தாயும் மகளும் சகிக்கொணாத் தயரொடு
தூய அறவணா சூழல் புகுந்தனர்.
இன்று யான் காணச்சென்றபோது, என்னையும்
மறுத்து விட்டனர்; வருத்தம் அப்பெரிது;
பொறுத்துச் சிந்தி,—

உதய:— பௌத்த விஹாரம்

மணிமேகலையுமா புகுகளள் ?

சித்தி:— மகிப !

தணிக வெம்தாபம்; சற்றுமுன் மாதவி
தோழியை அவர்பால் தூது விடுத்தாளேன்;
வாழ்நின் வரைததோள் மணிமேகலையைச்
சேர்க்குவென் இன்னும் இரண்டி ஒரு தினங்களில் ;
பார்க்க என் திறம் !

உதய:— பாட்டி! நீ தான்

பெரிய என் காதற்கு உரியது ஓர் தஞ்சம்.

பௌத்த விஹாரமா புகுகளள் சுந்தரி !

சித்தி:—பாத்திப! உன் திருவாயால் 'பர்ட்டி' என்று
உரிமையின் அழைத்த ஒன்றே போதுமே;
இனி உன் மார்பகம் சின்னவள் இன்னுயில் -
கனிவுறுகாறும், என் கண்களும் துயிலுறா
[பணியாள் விரைநது வருகிறாள்.]

உதய:—என்ன? எங்கு உற்றாய்?

பணியாள்:— மன்னரும் தேவியும்
வருகிறார் இவ்வழி.

உதய:— சரி; நீ போய் விடு
விரைவில்; இன்று இரா மீண்டும் எய்தி, மேல்
செய்தி உரைத்துச் செல்லுக; வல்லையேல்,
அழைத்து வருக

சித்தி:— அடியாள் வருகிறேன்;
தயவு இருக்கட்டும்; சமூகத்து அடிமைகள்
[சித்திராபதியும் பணியாளும் வணங்கிவிட்டுப் போகின்றனர்.]

உதய:—(தனிமொழி) பிழைத்திறன் பெரிதாம் பெற்றவர்
[அறிந்திடின;

பயமுறும் நெஞ்சம்;.....

விலைமகள் தானே? குலமகள் இல்லையே?
ஊரில் எவருமே கொள்ளலாம ஒன்றைப்
பாருக்கு உரியவன் கொள்ள பழியாமோ?
என் உளம் படும்பாடு அறியின், எந்தாய்
மன்னவாக்கு உரைத்து, மாற்றிடும் அவா சினம்
நண்ணினள் பௌதத விஹாரம்; நான் இனி,—
[மாவண்கள்ளியும் சீர்த்தியும் வருகின்றனர்,
அவரை உதயநாமன் வணங்குகிறான்.]

உதய:—அண்ணா, வந்தனம்! அம்மா, வந்தனம்!

மாவண்கிள்ளி:— }
சீர்த்தி:— } :—வாழி நீ ஊழிகாசம், மகனே!

சீர்த்தி:— ஏன் இவ் வாட்டம், குமரா? இங்குவா,—
மேனியும் முகமும் வெளிநிக் காண்பதேன்?

உதய:—ஒன்றுமே இல்லை, அம்மா! என் உடம்பு
என்றும் போல்தான் இருக்கிறது.

சீர்த்தி:— இல்லை; உன்
கண்களும், உறங்காதன போல் கலங்கி,
மங்கிக்*காணுவ, ஏன் இவ் வாட்டம்?

உதய:—எதுவுமே இல்லை,
[சோழிக ஏனாதி விரைந்து வரது வணங்குகிறான்.]

மாவண்— என்ன விசேஷம்?

சோழிக ஏனாதி —அதிபதி வாழி! அரமணை யானே

“கால வேகம் களிமயகீத உற்று,
நீல மால்வரை நிலனோடு பெயர்ந்தேன,
காழோர் கையற, மேலோர் இன்றி,
பாதம் பறையும் பருந்தின் பந்தரும்,
ஆதல மர்க்களும் அலவுற்று விளிப்ப,
பாகின் பிளவையில பணைமுகம் துடைத்து,
கோவியல் வீதியும் கோடித்தேர் வீதியும்,
பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலகீத உறுத்தாங்கித்,
கூம்பு முதல் முறிய, வீங்கு பீணி அவிழ்ந்து,
கயிறு கால்பரிய, வயிறு பாழ்ப்பட்டு,
இதை சிதைந்து ஆர்ப்புறம், திரை பொரு முந்நீர்
இயங்கு திசை அறியாது, யாங்கணும் ஓடி
மயங்கு கால் எடுத்த வங்கம் போல,
ஒரு பால் படா அது, ஒரு வழித் தங்கீகர்து,”
பதியெலாம் கலக்கிப் பாழ்சேயும்.

உதய:— யான் சென்று

அதன் மதம் அடக்கி மீளுவேன், அண்ணா!

சீர்த்தி:—கோளாறு உற்றுளது உன் உடல், சூமரா!
ஆளா நமக்கிலை? அரமணைக காவலா
தலைவன் சென்று அத தந்தியை அடக்குவான்.

உதய:—இல்லை கோளாறு எதுவும்; யானே
செல்கிறேன், அம்மா தீரச் செயல்களில்
பிறரை ஏவுதல் பெருமை உடைசது அன்று;
அறமும் அன்று அரசுக்கு, அன்றியும், அவன் ஒரு

முரடன்; நயமிலா மொய்ம்பினன்; யானையின்
கரடகம் அடக்கிட உயிரையே களைகுவன்;
விடை எனக்கு அருளுக, வேந்தே!

மாவண்:—

குமர

திடவினை யாவும் தானே செயமுயன்று
இடருறல் இறைமுறை அன்று, இழிமதியே;
பிறர் உடல் மூளை வலிதரு பேறெலாம்
இறைவன் உரிமை ஆதலின், இடம் பொருள்
காலம் கருவி வினை இவை கருதிக்
கோலை நடாத்திக் கோமுறை கோணது,
அவர் அவர்க்கு உரிய பரிசுகள் அளித்து,
கவையற ஒம்பிக், குடிகள் களிப்பதைக்
கண்டு தான் களிப்பதே காவல எனினும்,
வேண்டி இப்பணி நீ விரும்பின், வேண்டிய
படைத்துணையோடும் புதனமாய்ச் செல்லுக.

சீர்த்தி:—பத்திரம்; குமரா!

[உதயதமரனும் சோழிக வேனாதியும்
வணககிவிட்டுப் போகின்றனர்.]

பயமே இல்லையே!

அபபனைப போல பிள்ளை.

மாயவன்:—

ஆசுக!

ஒப்பனை முற்றிலும் ஒக்கின் உத்தமமே.

சீர்த்தி:—அத்தன் அங்கனம் அருளிடும்; ஐயமேன?

[இருவரும் போகின்றனர்.]

இரண்டாம் அங்கம் முதற்காட்சி முற்றிற்று.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்:—பூம்புகார் பெளத்த விஹாரத்தில் உபாவிசைகளின் இருக்கை.

காலம்:—மாலை.

அரங்க நிலை:—மணிமேகலையும் சுதமதியும் பூத்தொடுக்க, மாதவி அவர்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்; அறவண அடிகள் வர, மூவரும் எழுந்து அவரை வணங்குகின்றனர்.

அறவண அடிகள்:—என்ன மாதவி, இன்னும் நீ வாளா வருந்துகின்றன? பொருந்திலை அமைதி? அன்று கூறியது இன்றும் கூறுவல்: "பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்; பிறவார் உறுவது பெரும்பேர் இன்பம் பற்றின் வருவது முன்னது; பின்னது அற்றோர் உறுவது; அறிந்து இவை தெளிந்து, ஐவகைச் சீலத்து அமைதியின் ஒழுததல் உய்வகை;" பிறிது ஒன்று இல்லை; இஃது உறுதி.

மாதவி:—அடிகள் அறிந்தேன்; ஆயினும் என் துயர் மடியாது என்னை வருத்தும்; பேதையேன் என்செய?

அறவ:—மனத்தை அடக்குதல் எளிது அன்று; உன்துயா பெரிதே எனிணும், ஓர் உபாயம் ஒதுவல்; தனது அலா யாது ஒரு பணியில் சுருத்தையும் கையையும் பொருத்தி உழைக்குதல் சாதகம் ஆகும் மாதியர் தணித்திட; ஆதலின், அறவோன் அடிகளை நினைந்து, தாமலர்த் தொடையல் நீயும் தொடுக்குக; வாளா இருத்தல்தான் மாளாத் துயர்தரும்; கையறு மடியே வெய்யதீ விதது,

மாதவி:—செய்கிறேன், அடிகளே!

அறவ:— செய்து பார் சில நாள்.

[அறவண அடிகள் போக முவரும் உட்காருகின்றனர்.]

மாதவி:—சுதமதி! பிச்சி மலரை நான் தொடுக்கிறேன்;
இங்கு எடு கூடையை.

[சுதமதி மலாக்கூடையை எடுத்துக்கொடுக்க,
மாதவியும் பூத்தொடுக்கிறாள்]

என்ன வாசனை!

இதழ்கள் சிறியன, சிலவே, எனினும்,
சுக்கு கரையிலே கந்தம் மாதிரும்,
பிச்சியே அதுகப் பிரியம் அவாக்கு.

[வசந்தமலை வருகிறாள்]

வா, இரு, வசந்தா.

வசந்தமலை:— வந்தேன, அக்கா,
நீ இங்கு உற்றபின், நின்னையும் அவளையும்
காண வந்த நின் தாயையும் கணிததுலை;
“தேவர் கோற்ற எடுத்த நீவகச்சாந்தி”ச்
சேவகம ஒழியக் காணவும் சேர்ந்திலை;
தன்னொடும் போகாது, அவளும் தவத்துறை
துன்னிட. ஸ்ரீதே தொலைவுறும் வாழ்நாள்.
மாண்டவ ம்ளா மாட்சிமை தெளிந்தும்
நாண்டு உளார் இனிது இவண் வாழ்க்கிலராயின்,
என்றும் உலக வாழ்க்கை தான்? எண்ணுவை.
“உன்றோடு இவ் ஊர் உற்றது ஒன்று உண்டு கொல்? **
நாடக மகளிரீக்த நன்கனம் வகுத்தன **
கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றோடி நங்கக
நற்றவம் பூண்டது நாண் உடைத்து’ என்றே
அலகில் முதூர் ஆன்றவர் அல்லது
பலர் தொகு உரைக்கும் பண்டில் வாய்மொழி
நயம்பாடு இல்லை; நாண் உடைத்து அன்றே.”

மாதவி:—“காதலன் உற்ற கமீதயர் கேட்டும்
போதல் செய்யா உயிரோடு நின்றே,
பொற்கோடி முதூர்ப் பொருள் உரை இழந்து,
நற்றோடி நங்காய்! நாணுத் துறந்தேன் ”
இன்று அல, அன்றே இழந்தேன் நற்பெயா
வசந்த.—உன்னொடும் போகாது, உன் மகள் சின்னவள்
தன்னையும் தவத்துறை இறக்குதல் தகுமே?!

இவரைப் போலவே வேறு சில புலவர்களும் புறநானூற்றிற் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் மார்க்கண்டனார், கௌதமனார், வான்மீகியார் முதலிய பெயர்களைத் தரித்தவராவர். இப்புலவர்கள் உண்மையில் யாவராயினும், இவர்கள் பாடிய பாக்களிலிருந்து இவர்கள் யோக நிலையுணர்ந்த செந்தமிழ்ச் சான்றோர்களென்பது வெளிப்படை. கடல் கோளுக்கு முன்னால் முதற் சங்க நாளில் பாண்டியரது தலை நகராகிய மதுரையை யாண்ட முதுகுமீப் பெருவழுதியைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்களை முன்னரே குறித்தோம். இப்பாடல்களெல்லாம் ஆரியர்க்கும் திராவிடர்களுக்கும் நிகழ்ந்த பெரும்போரை யடுத்த காலத்தில் எழுந்தனவாகும். சேர சோழ பாண்டியர்களின் மூல புருஷர்கள் அப்போரில் எவ்வாறோ சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர். அதைக் குறிக்கும் சான்றுகள் மட்டும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அன்றேல் மேற்கூறிய பெருஞ்சோறு பயந்தது முதலிய கானபரம்பரைச் செய்திகள் தமிழ் நூலில் வழங்கக் காரணமில்லை.

பாரதப் போர் முடிந்த பிறகு யதுவமிசத் தவர் பலர் தெற்கே சென்று குடியேறிப் பல நகரங்களை அமைத்துக் கொண்டு ஆண்டிவந்தன ரென்பது பல்வழிகளாலும் விளங்குகின்றது. புறப்பாட்டு 201-இல கபிலர் என்ற புலவா பெருமான் இருங்கோவேள் என்ற வேளைப் பின்வருமாறு அழைக்கின்றார்.

• “நீயே, வடபான் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
செம்பு புனைந்தியற்றிய சேனெடும் புரிசை
உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழி முறை வந்த
வேளிருள், வேளே.....”

.....புலிகடிமால்.

இவ்வேளிர்வரலாற்றை வேளிர்வரலாறு என்ற நூலிற் பாக்கக் காணலாம். இவர்கள் பிற்காலத்தில் பெல்லாளர் (வேள் புலவரசர்கள்) என்று அழைக்கப்பட்டனர். அலிகடிமால் என்பது கன்னடத்தில் ஹோய்சள என்று

வழங்கும் தபங்கர் என்ற முனிவர் தவஞ் செய்து கொண்டு ஞ்ருந்தபோது காட்டில் தம்மீது பாயவந்த வேர் புலியைக் கொல்லும்படி பக்கத்திலிருந்த சளனென்ற வரசனை ஏவிய கதை இதில் அடங்கியிருக்கிறது. இச்சளன்து வம்சத்தவர்கள் ஹோய்சளரென்றே அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வேளிர்கள் துவாரகையினின்றும் நீங்கி முதலில் கூர்ச்சரம் மகாராஷ்டிரம் என்ற நாடுகளில் குடியேறி, அவற்றிற்கு வேள்புலம் அல்லது வேணுமி என்ற பெயரைத் தந்தனர் பிறகு இவர்கள் இன்னும் தெற்கே குடியேறிப் பெருகி வாழ்ந்தபோது, இவர்கள் சென்ற வழி யெல்லாம் நாடுகளையும் நகரங்களையும் தம் பெயராலே ஏற்படுத்தினர். அப்பெயர்களை இன்னும் கூர்ச்சர முதல் தமிழ்நாடு வரைக்காணலாம். இவர்கள் தமிழ்நாடு வந்த தும் தமிழரசர்களுடன் உறவு பூண்டி, அவர்கட்கு மகட்கொடுக்கும் உரிமை யெய்தியதோடு, இவருடன் நட்புக் கொண்டு தண்டத்தலைவராயும், சிற்றரசர்களாயும் தமிழ் மூவேந்தரின்கீழ் வாழ்ந்து வந்தனர் சில வேளிர்கள் அவ்வாறு கீழ்ப்படிந்து வாழ உடன்படாமல், தமிழ் நாடுகளுக்கு இடையே யுள்ள மலை நாடுகளில் தமக்குத் தலைநகர் அமைத்துக்கொண்டு, மூவேந்தரையும் பொருட்படுத்தாமல் தனியரசும் புரிந்து வந்தனர்.

இவ்வேளிர்கள் பதினெண் கூட்டத்தாரைச் சேர்ந்தவர்கள். அவருள் சளுக்கியர் என்ற கூட்டத்தார் ஒருவராவர். இவ்வாறு பல நாடுகளும் நகரங்களும் வடவாரியர்கள் தென்னாட்டில் ஏற்படுத்தியபோது சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் புராதனமாக இருந்து வந்தன வென்பர். ஆயினும் சிறிது காலத்திற்குள் சேர்ழ பாண்டிய நாடுகளுக்கு ஆரிய சம்பந்தம் கற்பிக்கப்பட்டது, மணலூர் அரசனுடைய மகளைத் தீர்த்த யாத்திரையாக வந்த அருச்சுனன் மணந்து பெற்ற மகனது சந்ததியார் பாண்டியரெனப்பட்ட செய்தியாவருமறிவர், அதுபற்றிப் பாண்டியர் சந்திரவம்சத்தவராகக் கருதப்பட்டார். இதுபோலவே சோழர்களைச் சூரியவம்சத்தவனாகிய சிடியின் சந்தியாரென்றும் கருதி அவர்களுக்குச் சேம்பியர் என்ற பெயரையுங் கொடுத்தனர். சரித்திரகால்த்

திற்கு முன் முதல் வடநாடுகளுக்கும் தென்னாடுகளுக்கும் கூட்டுறவு, குடியேற்றம், போர், சமாதான முதலிய சம்பந்தங்க ளேற்பட்டிருந்தமை மேற்கூறியவற்றிலிருந்துத் தொணிக் கலாம். வடவாரியருடன் தமிழ்செய்த் போரின் திறனும், தமிழ்நாது வீரமும் பின்னால் விவரிக்கப்படும். இத்தகைய செய்திகள் புறநானூற்றில் காணப்பட்டால் அதன் தொன்மை நன்று புலனாகிறதன்றோ? புறநானூறுபோன்ற பிற பண்டை நூல்களிலும் இச்செய்திகள் காணப்பட்டால் அவற்றின் உண்மையில் எவர்க்குத்தான் ஐயம் நிகழும்? சிலப்பதிகாரமேன்ற நூலும்,

“ஓரைவர் ஈரைம்பதின் மருடன் நெழுந்து
போரிற் பெருஞ் சோறு போற்றுகு தானளித்த
சேரன்”

என்று கூறி, அக்காலத்தார் துணிந்துரைத்தவோர் பெரு வழக்கை வற்புறுத்துகின்றதல்லவா?

அகம்புறமேன்ற பாகு பாடுகளின் விளக்கம்.

வடநூலாசிரியர்களைப் பின் பற்றியே தமிழாசிரிகளும் மாந்தர்க்கு உறுதி பயக்கும் விஷயங்களை தர்மார்த்த காம மோக்ஷம், அதாவது அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கு பாகு பாடுகளில் அடக்குவர். இவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லாவோர் நிலையை யுடையது. நேரிற் கண்டு அறியப்படாதது துறவறமாகிய காரண வகையால் கூறப்படுவ தல்லது இலக்கண வகையால் கூறப்படாதது. அதனால் இதைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் நூல்களில் தனியே கிடையாது. இது நிற்க:

பண்டைத் தமிழாசிரிகள், இந்நான்கு பாகு பாடுகளையும் அகம் புறம் என்ற இரு பிரிவுகளில் அடக்குவர். அகம் என்பது மேற் கூறிய அறம் பொரு ளின்பமேன்ற மூன்றில் இன்பத்தைக் குறிக்கும். இன்பமென்பது பல விதச் சுவைகளைச் சுட்டிக் காண்பிக்கும்பிணும், ஐம்புலனும் துதற்குரிய காம வின்பத்தினையே அது சிறப்பாகத் தெரிவிக்கும். இக்காமத் துப்பால் களவு கற்பு என இரு பிரிவுபடும். களவாவது உரு

வும் திருவும் பருவமும். குலனும் குணனும் அன்பு -முதலிய வற்றால் தம்முள் ஒப்புமை யுடையராய தலைமகனுர் தலை மகனும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவுமின்றித் தெய்வ வசத் தால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கார்தர்வமணம்புரிந்து கொள்வது. தலைவன் தலைவிகளுக்குட் பிறக்கும் இவ் இன்பம் அவ்விருவ ராலும் ஒருவருக் கொருவர் தமக்குப் புலனாகும்படி இவ்வா றிருந்ததெனக் கூறப்படாமல் எப்போதும் உள்ளத்துணர்வா லேயே அனுபவிக்கப்படும். கற்பென்பது அவ்விருவரும் தமது தாய் தந்தையர் அனுமதி பெற்று விதிப்படி மணந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தவது. இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளில் தோழி, பாங்கன், தலைவி, தலைவன், சுற்றத்தார் செவிலித்தாய் முதலிய பல்லோரும் வந்து கலப்பதால் அவ்வச்சமயங்களில் அவ்வவரது மனநிலைகள் குறிப்பாயும் வெளிப்படையாயும் காட்டப்படும். இவ்வாறு நிகழும் நிலைகளும் சந்தர்ப்பங் களும் பல. அவையாவும் இப்புறப் பொருளாராய்ச்சிக் குரிய தன்மைபின் இங்கு விரித்துக் கூறப்படவில்லை. அகப் பொ ருள் நூல்களில் அவற்றின் விரிவைக் கண்டு-கொள்க.

இனிப் புறமென்பது மேற்கூறிய ஒத்த அன்புடைய ராலேயன்றி எல்லாரானும் அனுபவித் துணரப்பட்டு இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கும் கூறப்படும் தன்மையை யுடைய விஷயங்களைக் குறிக்கும். புறத்தே நிகழும் ஒழுக் கங்களைத் தெரிவித்தலின் அவை புறமெனப்பட்டது. அவை அறம் பொருள் என்ற இருபிரிவினையும் தம்முள் அடக் குவதுடன், முற் சொல்லியபடி வீட்டின்பத்தையும் காரண வகையால் காட்டும். இப்பிரிவில் அடங்கும் விஷயங்கள் மிகப் பலவாயினும், இது பெரும்பாலும் போர்க்குரிய துறைகளை யே எடுத்துக்கூறும்.

அகம்புற மென்ற இப்பொருள் வேறுபாடுகளை நன் குணர வேண்டிமாயின் இலக்கண நூலுடையார் வகுத்த ஐவகை நிலப் பிரிவுகளையும் உடன் வைத்துக் கருத வேண் டும். இப்பாகுபாடும் அதற்கேற்ற அகப்புறவொழுக்கங்களும் தமிழ் நூல்களில்தான் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றனவே

யன்றி, வேறெப்பாறை நூல்களிலும் காணக்கிடையா. இந்த ஐவகை நிலங்களாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன அகப்பொருளுக்கும் புறப்பொருளுக்கும்பொதுவாய் நின்று, அவ்வவற்றிற்கேற்ற ஒழுக்கங்களை எடுத்துக் காட்டும். அகப்பொருள் இன்பப்பகுதியைக் குறிப்பதால் இவ்வைவகை நிலனும் அவ்வின்பப்பகுதிக்கேற்ற ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியைத்தனியே குறிக்கும் அதாவது குறிஞ்சி தலைவன் தலைவியின் சேர்க்கையையும்; முல்லை அவரது இருத்தலையும், மருதம் ஊடலையும், நெய்தல் இரங்கலையும், பாலை பிரிதலையும் விரித்துரைக்கும். இவ்வொழுக்கங்களில் காந்தருவ மணமாகிய களவொழுக்கம் குறிஞ்சியிலும், கற்பொழுக்கத்தைச் சேர்ந்த மற்ற நான்கும் முறையே அந்தந்த நிலங்களிலும் நிகழ்வனவாகும். தமிழர்க்குள் முதலில் சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது இக்காந்தருவ மணந்தான். இதில் காமவசததால் தலைமகனும் தலைமகளும் ஒரு தனியிடத்தே ஒருவரையொருவர் கண்டு காமுற்று ஒத்த அன்பினராகித் தம்முள் கலந்து கொண்டு வர, இக்களவொழுக்கம் பிறர்க்கும் ஒவ்வொருவராக வெளிப்படவே, அவ்வாறெழும் அவர்பொருமல் தாய்தந்தையர் தலைவியைச் சிறைப்புறத்து வைத்துக் காத்தலும், பின்னரும் அக்களவொழுக்கம் நீடித்துத்தலைவியைத் தலைமகன் உடன் கொண்டிபோக, அவர்க்குள்ள காத்தையுணர்ந்து முடிவில் இருவருக்கும் கடிமணம் ஒமத்தீ முன்னிலையில் சான்றோர் நடாத்துவர். பிற்காலத்தில் பொய்யும் வழுவும் ஏற்படவே இக்களவொழுக்கம் சான்றோரால் மதிக்கப்படாமல் விலக்கப்பட்டது.

இதுபோலவே இவ்வைவகை நிலனும் அவ்வவற்றிற்கேற்ற புறப்பொருளையும் குறிக்கும். இப்புறப்பொருள்களெல்லாம் பின்வரும் 12 திணைகளிலடங்கும். அவையாவன:—

1. வெட்சி	5. நொச்சி	9. பாடாண்
2. கரந்தை	6. உழிஞை	10. பொதுவியல்
3. வஞ்சி	7. தும்பை	11. கைக்கிளை
4. காஞ்சி	-8. வாகை	12. பெருந்திணை.

தொல்காப்பியர் மதப்படி திணை ஏழுதான். -அவர் மேற்கூறிய 2, 5, 10, 11, 12, என்ற திணைகளைத் தனியே எண்ணார். கரந்தையையும் ரொச்சியையும் தனியே அவர் கருதுவதில்லை. பொதுவியலைக் காஞ்சித்திணையில் அடக்கிக் காஞ்சித்திணைக்கு 'வீடு பேறு நிமித்தமாகப் பல்வகை நிலையாமையைச் சான்றோர் சொல்லுதல்' என்று பொருளுரைப்பா கைக்கிளை பெருந்திணைகள் அகப்பொருள் சூறிப் பண்பற்றி இப்புறத்திணையில் அவற்றை அடக்கார். இன்னும் தொல்காப்பியர் நிலம் நால்வகையதென்றும் பாலை நிலம் என்பதொன்று தனியே கிடையாதென்றும், பிறநானில் மயக்கத் தாலேயே பாலை ஏற்படுகிற தென்றும் கூறுவர்.

இத்திணைகள் ஒவ்வொன்றும் பலவகைத் துறைகளாகப் பிரிக்கப்படும் இவற்றை நன்றாக ஆராயுமிடத்து பண்டைத்தமிழரது வீரமும், அவரது போர்முறைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் நாகரிகமும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

பண்டைத்தமிழரது போர் முறை.

பூர்விககால் முதல் இந்தியாவில் பெரும்புகழுடன் பல்கி வாழ்ந்தவர் இருபெருங்கூட்டத்தவராவர். அவரை ஆரியர், தமிழரெனப் பகுப்பர் வடநாட்டில் ஆரியர் எத்துணைச் சிறப்புடன் விளங்கினரோ, அத்துணைச் சிறப்புடன் தமிழரும் தென்னாட்டில் திகழ்ந்து வந்தனர்! வடவாரியர் இந்தியாவைக் கைப்பற்றி யானுவதற்கு முன்பு, தென் தமிழர் வட நாட்டிலும் குடியேறி வெஞ்சூலம்வரை வாழ்ந்துவந்தனரென்பதும், ஆரியரால் போரிற் புறவிடத்தாக்கப்பட்டபின், தமிழர் தென்னாட்டையே தமது உறைவிடமாகக் கொண்டாரென்பதும் சரித்திர வாசிரியரதுகொள்கைகள். இதையொட்டியே பரிமேலழகரும், "பழங்குடி தொன்று தொட்டு வந்தகுடி; தொன்று தொட்டு வருதல் சேர சேரழ பாண்டிய ரென்றாற் போலப் படைப்புக் காலந்தொட்டு மேம்பட்டு வருதல்" என்றார்.

முன்னாள் முதலே தமிழ்க் குடிகள் பலவாற்றானும் பெருமை வாய்ந்தவரென யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டினர். நாகரிகத்திலும், கைத்தொழிலிலும், நால்வகையின்

யிலும், போர்த்திறத்திலும், அவர் எவரிலும் பீர்தியவரல்லர் தமது காலத்தில் வசித்த சகல ஜாதியாருக்கும் ஒரு படிமேலாகவே புராட்டப்பட்டனர். முற்காலத்தில், அவர்கள் பெரிய நகரங்களையும் துறை முகப் பட்டினங்களையும் ஸ்தாபித்து முடியுடை வேந்தர்களாயும் குறுநில மன்னர்களாயும் நாடுகளை ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். அவரது தொன்மையும், மேன்மையும், வள்ளன்மையும், போர்த்திறமையும் அளவிடற் பாலனவல்ல. எனக்கு அவருடைய போர்த்திறத்தைப்பற்றிச் சிறிது விரித்துக் கூறுவோம்.

போர்வெல்வதற்குக் கருவியாக உள்ளவை நாற்படைகள் என நம்முன்னோர் கூறுவர். அவை தாம் தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, மறப்படை, எனப்பேர்பெறும் வடநூலார் இவற்றை ரத கஜ தூரசு பதாதி என்பார். இவற்றில் தோ என்பது தற்காலத்தில் கோவில்களில் நாம் பார்ப்பது போலல்லாமல் இஷளி பூட்டிய இலேசான இருசக்கர வண்டியாகும். இவ்விதத் தோகள் இந்தியாவைத் தவிர வேறு நாடுகளிலும் மக்களாற் செய்யப்பட்டுச் சண்டையில் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தனவாகத் தெரிகிறது உரோமாபுரி வாசிகள் தங்களது ஏக சக்கிராதிபத்தியத்தை உலகெங்கும் நாட்டும் பொருட்டு ஐரோப்பாவின் வடமேற்கு பாகங்களைக் கைப்பற்றிய பின், தற்போது ஆங்கிலேயரின் சுதேசமாகவுள்ள பிரிட்டன் தீவைப் பிடிக்க முயலுகையில் அத்தீவிலுள்ளோரோ தேரின் மேல் நின்று, போர்புரிந்தனரென்றும், தேர்க்க வில் நீண்ட கத்திகளைக் கட்டி எதிரிகளின் படைநடுவே தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளை விரைவாகச் செலுத்திப் பலரை மாய்த்து வந்தனரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன இத்தோப்படை எல்லாப்பண்டை ஜாதியாருள்ள மிருந்ததென்பது இதனை வெளியாகின்றது.

யானைப்படை இந்தியாவுக்கும் ஆபிரிக்காவுக்கும் சிறப்பாகவுள்ளது. சந்திரகுப்தன் காலத்தில் மகதநாடு செழித்து ஓங்கியதற்குக் காரணம் அவனது நாற்படையே யென்பதும், அவனது யானைப்படை மிகவும் வலியுடைத்தென்பதும்

அதைத் துணையாகக்கொண்டு, தன் நாட்டைப். படையெடுத்துவந்த செலூகஸ் (Selukus) என்ற கிரேக்க வரசனை அவன் முதுகிட்டோடுமாறு முடுக்கினென்பதும், பின்னர் கிரேக்க வரசன் அவனது நட்புக்காளாகி, தன் பகைவரை மேற்றிசைக்கண் எதிர்ப்பதற்காக 500 போர் யானைகளைப் பெற்றானென்பதும் சரித்திரம் படித்தோர் செவ்வனே யுணர்தவை இதுபோலவே, ஆபிரிக்காவின்வடபாலிற் கிளம்பிய காதேஜ் (Carthage) இராஜாங்கமும் யானைப்படையை மிகுதியாக வைத்திருந்தது. இந்தியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலுந் தான் யானைகள் விசேஷம். ஆதலின் இவ்விரு தேசத்திலுமே அவை போரில் உபயோகிக்கப்பட்டன. வேறு தேசங்களில் அவை கிடையா. அதனால் அத்தேசங்களில் யானைப்படையைப்பற்றிப் பேச்சே கிடையாது.

குதிரைப்படையும் காலாட்படையும் மறவரால் ஆக்கப்பட்டனவாகும். 'இவுளி மறவர்' எனக்குதிரைவீரரை யழைப்பது வழக்கு. அதுபோலவே காலாட்படையை மறப்படையெனவும், வேற்படை யெனவும், வாட்படை யெனவும் நூல்களில் வழங்குவர். இம்மறவரின் நெஞ்சஞ்சாமையையும், வீரச்செயல்களையும் புகழாத பண்டைத் தமிழ் நூல்களே இல்லை யெனலாம் இச்சாதியார் முன்னாள் தொட்டுத் தமது மெய்வலி மனவலி குன்றாது போர்புரிந்து தமிழ் நாட்டிற்குப் புகழ் விளைத்துள்ளார்கள்

வட வாரியருடைய போர் புரிந்து கனக விசயர் முதலியோரைப் பதினெட்டு நாழிகையில் முறியடித்துச், சேரன செங்குட்டுவனுக்கு வெற்றிப்புக்கழை விளைத்தவர் இவரே. இதைப் புகழ்ந்த புலவர்கள், தேவாகர யுத்தம் 18-வருடங்கள் நிகழ்ந்தன, ராம் ராவண யுத்தம் 18 மாதங்கள் நடந்தன, பாண்டவ துரியோதன யுத்தம் 18-நாட்கள் நடந்தன, இவற்றைவிட இப்போரே சிறந்ததென்பர். நெடுஞ் சேழியனுக்காக ஆரியப்படை தந்ததும் இவரே. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் வச்சிர நாட்டையும், மகத நாட்டையும், அவந்தி நாட்டையும் வென்று, முறையே அந்நாட்டு மன்ன